

[Inger Stilling Pedersen]

den hindrer nogle i at tage ud overhovedet, fordi de er angst for, hvad der kan ske. Derfor må vi også sætte ind med bekæmpelse af angsten ved at finde frem til, hvad der i virkeligheden foregår, og hvor meget man egentlig behøver at frygte vold.

Her er det væsentligt at sige, at langt den meste vold foregår, hvor man sådan set selv er ude om det, altså i værtshusmiljøet og lignende steder. Den helt tilfældige, meningsløse vold er ikke det, der er mest af; men derfor er det jo lige frygteligt, når den sker.

Dem, der så bliver ofre, skal vi selvfølgelig tage os af. Jeg tror, at det er nødvendigt, at de får tilbudt hjælp, og det kan dels være psykologhjælp, men det kan også være anden hjælp, sådan at de kan få et normalt liv bagefter. Hvad hjælper det, hvis man har fået smadret sit liv, så man må gå fra hus og hjem og forretning og alting, at man får en lille symbolsk erstatning? Erstatningerne skal i de tilfælde være så store, at man kan leve et normalt liv bagefter, fordi man jo var ganske uforskyldt i, at det blev smadret. Vi vil gerne være med til at se på de erstatningsbeløb, der tildeles disse ofre.

Men vi tror også, at det er utrolig vigtigt, at vi nu sætter ind med det forebyggende arbejde, som jeg startede med at sige. Det gælder i hjemmet, i skolen, i børnehaver, det gælder alle steder, hvor man færdes.

En af årsagerne til vold er den manglende respekt for menneskeliv. Jeg tror, at bl.a. volden i fjernsyn og videofilm, hvor man sådan bare lige falder om og dør, er en medvirkende årsag hertil. Når små børn hører om en, der er død, spørger de først: Hvem har skudt ham? Man er så vant til at se denne grove vold, at alvoren ikke rigtig går op for én. Vi har eksempler på, at der er mennesker – og det er de svageste i vort samfund – som egentlig ikke kan finde ud af, hvad der er virkelighed, og hvad der er film, og som måske får lyst til at prøve nogle af de ting. Vi bør nok se meget mere alvorligt på, hvad man viser børn; jeg har hørt om, at man har givet dem nervetabletter bagefter, for at de kunne falde i søvn oven på den vold, de havde set.

Vi kan gøre utrolig meget både fra samfundets side og som enkeltpersoner for at højne respekten for menneskeliv. Enten man er ung, eller man er ældre, har man jo samme værdi som menneske. Unge og ældre kan føres sam-

men og lære at forstå hinanden; det forhindrer også megen angst for vold.

Jeg kunne blive ved meget, meget længe omkring de ting, men det skal stå helt klart, at vi fra Kristeligt Folkepartis side er indstillet på ikke bare at snakke og snakke og snakke igen, men at prøve på at finde ud af det så bredt, som vi kan, for at vi kan få gjort noget effektivt ved det. Vold er meningsløs; der er andre måder at løse konflikter på.

Justitsministeren (Engell):

Der har i debatten om min redegørelse været indlæg, som glædede mig, og der har også været indlæg, som jeg var mindre glad for. Jeg vil godt starte med det glædelige.

Stort set alle ordførere, ja, faktisk alle ordførere, har tilsluttet sig det, som er grundtanken i redegørelsen, nemlig at der er behov for en øget indsats i forhold til voldskriminaliteten. Der synes også i Tinget at være bred enighed om, at voldskriminaliteten har nået et uacceptabelt omfang, og at vi ikke blot kan lade stå til, men at vi er nødt til at iværksætte en række initiativer med henblik på bekæmpelse af volden.

Vi er også enige om, at volden ikke er et nødvendigt samfundsonde eller en uomgængelig konsekvens af den moderne livsstil, men tværtimod er en trussel imod os alle, som kan og skal bekæmpes så effektivt, som det er muligt.

Jeg er glad for, at en række af de forslag, som indgår i redegørelsen, har vundet bred tilslutning. Det gælder, så vidt jeg har kunnet lytte mig frem til i dagens debat, forslagene om at effektivisere og fremskynde efterforskningen i voldssager, forslaget om at fremskynde afsøning af voldsstraffe og forslagene om en øget præventiv indsats og øget hjælp til voldens ofre. Jeg synes, der kan være grund til at fremhæve, at hovedbudskabet i debatten i dag har været denne enighed om de grundlæggende mål og tilslutning til langt hovedparten af de initiativer, jeg har foreslået.

Men som sagt har der også været synspunkter, som glædede mig mindre, og jeg vil godt tage fat i nogle af de argumenter, der har været fremsat.

Fru Dorte Bennedsen og hr. Gert Petersen – også enkelte andre, men nok stærkest de to ordførere – anførte, at mit forslag om en gene-